

Grafit a vakvezető kutya blogja 63.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Emlékeztek még arra, amikor arról meséltem nektek, hogy Bodza eljátszotta a gazdánk fél pár papucsát? Én végig tudtam ám, hogy hová rakta el, de őszintén szólva nagyon élveztem gazdink igyekezetét, hogy mihamarabb megtalálja. Bodzát kérlelte szépen, majd már mérgesebben, hogy ugyan szíveskedjen már előhozni, kísértáltak a kertbe keresgélni, én meg jót szórakoztam rajtuk.

Bodza nagy ártatlan tekintettel követte gazdimat, mutatta a nagy igyekezetet, hogy „Persze gazdi már is megnézem, hogy hol lehet, segítek neked, de hidd el, hogy én ártatlan vagyok, fogalmam sincs, hogy hová raktad el a papucsodat...” Közben persze jól tudtuk, hogy ki a saras a történetben. No aztán napok múlva egyszer csak rálelt teljesen véletlenül a gazdánk az elveszett lábbelire.

Tudjátok hol volt? A fürdőben a fal és a szennyestartó között bedugva. Bodza meg nagy ártatlanul pillogott, hogy „Nahát az meg hogyan kerülhetett oda, ki tehette oda? Lehet, hogy a vendégek voltak?” Ilyen ártatlanul tudunk mi nézni. No és erről nekem is eszembe jut egy történet, amikor a szomszédban lakó fiúk átdobták a kedvenc labdájukat a kertbe véletlenül.

Ők legalábbis azt mondták. Én meg pont kinn jártam-keltem az udvarban, s hogy hogy nem, pont megláttam a repülő lasztit. Nagyon megtetszett nekem, örültem is, hogy ej de rendesek ezek a fiók, hogy megajándékoznak engem a jó öreg Grafitkát ilyen cuki játékkal. Azonnal kaptam az alkalmon, s már vittem is magammal a rejtekhelyemre mert még Bodzával sem akartam osztozni rajta. Egyszer csak csengettek.

Jöttek a srácok a labdáért, én meg nagy ártatlanul elősétáltam, mint akinek fogalma sincs arról, hogy mi is történt itt azelőtt nemrégiben. Gazdánk meg mondta, hogy csak menjenek a kertbe nyugodtan, nézzenek szét. Ha tudtam volna beszélni emberi nyelven én is arra biztattam volna őket. Aztán volt nagy elkeseredés, hogy nem lett meg a labda. A két fiú anyukája azt is találgatta, hogy lehet, hogy feldobták a háztetőre...

Sajnos nem találták. Hazamentek lógó orral, én meg gyorsan ellenőriztem, hogy biztonságban van-e. Este aztán mikor mentünk vacsorázni, hát csak előlálkodtam vele, mire a gazdi jól kiakadt rám, hogy ez nem szép dolog lenyúlni más játékát. Hiába volt minden, a gazdánk sajnos túlságosan becsületes, így aztán gyorsan tájékoztatta a szomszédot, hogy ne szomorkodjanak, megvan az elveszett laszti.

Ó pedig olyan jó volt vele játszanom, meg mikor lefeküdtem is magam mellé tettem, de ezekre sajnos az én gazdám egyáltalán nem volt tekintettel, így mit volt mit tenni, vissza kellett szolgáltatassam az eredeti tulajdonosának. Azért egy kis cinkosságot elvárhattam volna a gazdánktól nem? Igazán mellém állhatott volna ebben a történetben, de hát sajnos tőle mást nem várhat a szegény négy lábú.

Nem egyszerű a szegény kutyák élete egy ilyen gazdi mellett. El is köszönök most tőletek, s e rövid történet legyen tanulság számotokra, hogy milyen viselkedést várna tőletek emberektől a szegény eb. Bízom abban, hogy ti mindenkor kiálltok kedvenc négylábú társatok, barátotok mellett. Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a [Napos Oldal Alapítvány Facebook](#) illetve [weboldalán](#).

Üdvözlettel: Majaligeti Grafít

